

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Barbara Driessen

Lente 2019

Soms is geduld betrachten moeilijk en kan ik bijna niet wachten op wat zich dit voorjaar aan gaat dienen. Het blauwe longkruid in de voortuin toverde me als eerste een voorjaarsgevoel. De onvoorstelbaar warme dagen daarna eind februari brachten ook de vogels totaal in verwarring. De nachtvorst worstelde met de lente maar ik wist wie er zou gaan winnen.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

De brugstraat in lentelook ziet er binnenkort weer prachtig uit. Een looper voor de toekomstige wandelaar. Het moet gezegd, de bewoners van de brugstraat hebben er alles aan gedaan om hun lach te behouden al werden ze op de proef gesteld door het serveren van ongemakken. En respect voor de mannen die door weer en wind ongestoord verder gingen met hun werkzaamheden. Met de gedachten aan de gezellige markten komende tijd denk ik terug aan de laatste markt van vorig jaar. Ik verzorgde op die dag een schrijfcursus waarbij ik de deelnemers de opdracht gaf om een in hun ogen rareiteit te beschrijven zonder het voorwerp te benoemen en in 220 woorden. Echt erg leuk om te doen! Ik zou het iedere toerist of bezoeker aanraden want er zijn zoveel prachtige dingen uit vervlogen tijden te zien. Dingen van toen we nog langzaam leefden.

Zelf deed ik mee en bekeek de kraam met oma's snuisterijen. Daarover dit:

*Mijn blik wordt gevangen door een karton met opschrift: **speelgoed met herinnering**. Zou ik het durven? Uit mijn ooghoeken kijk ik naar het roze geval met veters en ballijnen. Vervolgens kijk ik naar de man achter de kraam, in de hoop dat hij mijn nieuwsgierige blik niet opmerkt. Maar marktlui zijn zeer slim in inschatten en waarnemen en natuurlijk heeft hij allang gezien waar mijn interesse ligt. Ik zie nog net zijn glimlach als ik verder loop. Maar...het ding houdt me in haar greep. Terwijl ik me omkeer stop ik opnieuw bij het vleeskleurig geval. De reactie van de marktman is hartverwarmend. Hij staat op van zijn kruk, pakt het ding en drapeert het op de grond, geen twijfel achterlatend. Zonder een zweem van gene ligt het midden op de Dorpstraat, terwijl passanten nieuwsgierig toekijken en zich afvragen waarom ik zo geïnteresseerd ben in het filmen van dit oude oma onderdeel. Gelukkig, hier tussen de toeristen kent niemand me. Ik zie de baleinen, de veters en krijg flitsen van het kind dat de boel strak aan moest trekken op moeders rug. Want moeder moest naar een feestje waar ze zo goed mogelijk voor de dag wilde komen. Het vleeskleurig ding hield haar dagelijkse buik in toom. Piepend en nauwelijks hoorbaar hoor ik haar nu nog zeggen: Strak ge..he..noeg.*

Barbara Driessen